

"Jesús no ens deixa sols, no abandona la seva Església!"

Dv, 29/08/2014 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà.

Dimecres 27 d'agost de 2014

Estimats germans i germanes, bon dia.

Cada vegada que renovem la nostra professió de fe recitant el "Credo", afirmem que l'Església és "una" i "santa". És "una", perquè té el seu origen en el Déu Trinitari, misteri d'unitat i de plena comunió. L'Església també és "santa", en tant que està fundada en Jesucrist, animada pel seu Sant Esperit, plena del seu amor i de la seva salvació. Al mateix temps, però, és santa i formada per pecadors, tots nosaltres, pecadors, que tenim experiència quotidiana de la nostra fragilitat i de la nostra misèria. Tanmateix, aquesta fe que professem ens empeny a la conversió, a tenir el coratge de viure cada dia la unitat i la santedat, i si nosaltres no estem units, si no som sants, és perquè no som fidels a Jesús. Però, Ell, Jesús, no ens deixa sols, no abandona la seva Església! Ell camina amb nosaltres, Ell ens compren. Compren la nostra debilitat, els nostres pecats, ens perdona, sempre que nosaltres ens deixem perdonar. Ell és sempre amb nosaltres, ajudant-nos a esdevenir menys pecadors, més sants, més units.

La primera consolació prové del fet que Jesús ha pregat molt per la unitat dels deixebles. És l'oració de l'Últim Sopar, on Jesús ha demanat: "Pare, que siguem una sola cosa." Ha demanat per la unitat, i ho ha fet pròpiament davant la proximitat de la Passió, quan estava a punt d'oferir tota la seva vida per nosaltres. És a això al que estem convidats contínuament: a rellegir i meditar en una de les pàgines més intenses i commovedores de l'Evangeli de Joan, al capítol disset (cf. Vv. 11, 21-23). Què bonic és saber que el Senyor, tot just abans de morir, no es preocupa de sí mateix, sinó que ha pensat en nosaltres! I en el seu diàleg afligit amb el Pare, ha pregat perquè puguem ser una sola cosa amb Ell i entre nosaltres. Aquí està: amb aquestes paraules, Jesús es fa el nostre intercessor proper al Pare, perquè podem entrar també nosaltres en la plena comunió d'amor amb Ell; al mateix temps, li confia a nosaltres com el seu testament espiritual, perquè la unitat pugui esdevenir sempre com la nota distintiva de la nostra comunitat cristiana i la resposta més bonica a qualsevol que ens pregunti per la raó de la nostra esperança que existeix entre nosaltres, (Cf 1 Pt,3,15).

"Tots siguin una sola cosa; com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu, siguin també ells en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat" (Gv, 17,21) L'Església ha buscat des dels seus orígens realitzar aquest propòsit que està dins del cor de Jesús. Els Fets dels Apòstols ens recorden que els primers cristians es distingien pel fet de tenir "un sol cor i una sola ànima" (At 4, 32); l'apòstol Pau, després, exhortava a la seva comunitat a no oblidar que som "un sol cos" (1 Cor 12,13).

L'experiència, però, ens diu que són tants els pecats contra la unitat. I no pensem només en els cismes, pensem en les mancances molt comunes a la nostra comunitat, sobre els pecats "parroquials", sobre aquells pecats a la parròquia. Molt sovint, la nostra parròquia, cridada a ser lloc de conversió i de comunió, és

tristament senyal d'enveja, de gelosia, antipatia ... i la xerrameca està a la mà de tot. Quant es xiuxiueja a la parròquia! Això no és bo. Per exemple, quan algú esdevé elegit president de qualsevol associació, es xiuxiueja en contra d'ell. Però, aquesta no és l'Església. Això no s'ha de fer, no ho hem de fer! És necessari demanar al Senyor la gràcia de no fer-ho. Això succeeix quan apuntem als primers llocs; quan ens posem al centre a nosaltres mateixos, amb les nostres ambicions personals i les nostres maneres de veure les coses i jutgem als altres; quan mirem els defectes dels germans, enlloc de les seves virtuts; quan donem més pes a allò que divideix, enlloc que allò que uneix...

Una vegada, en una de meves primeres diòcesis, vaig sentir un comentari interessant i bonic. Es parlava d'una dona gran que durant tota la seva vida havia treballat a la parròquia, i una persona que la coneixia bé, va dir: "aquesta dona no ha remugat mai, mai ha xiuxiuejat, sempre tenia un somriure". Una dona així hauria d'ésser canonitzada demà! Aquest és un bon exemple. I si mirem la història de l'Església, quantes divisions entre els cristians. Encara avui estem dividits. Històricament, els cristians hem fet la guerra entre nosaltres per divisions teològiques. Pensem en aquella del 30 anys. Però, això no és cristià! Hem de treballar encara per la unitat de tots els cristians, anar sobre el camí de la unitat, que és aquella que Jesús vol i per la qual ha pregat.

Davant tot això, hem de fer un examen de consciència seriós. En una comunitat cristiana, la divisió és un dels pecats més greus, perquè dona signes no del treball de Déu, sinó del treball del diable, el qual és, per definició aquell que separa, que destrueix les relacions, que insinua prejudicis... La divisió en una comunitat cristiana, sigui aquella una escola, una parròquia o una associació, és un pecat gravíssim, perquè és obra del Diable. Déu, al contrari, vol que creixem en la capacitat d'acollir, de perdonar-nos i de desitjar-nos el bé, per assemblejar-nos per sempre més a Ell, que és comunió i amor. Aquí està la santedat de l'Església: en reconèixer-se com a imatge de Déu, plena de la seva misericòrdia i de la seva gràcia.

Estimats amics, fem ressonar en el nostre cor aquesta paraula de Jesús: "Benaurats el treballadors per la pau, perquè seran cridats fills de Déu" (Mt 5,9). Demanem sincerament perdó per totes les vegades en les quals haguem sigut motiu de divisió o d'incomprensió a l'interior de la nostra comunitat, tot sapiguem que no s'arriba a la comunió sinó a través d'una contínua conversió. Què és la conversió? Es demanar al Senyor la gràcia de no separar, de no criticar, de no xiuxiuejar, de voler el bé per tots. És una gràcia que el Senyor ens dona. Això és convertir el cor. I creiem que el teixit quotidià de les nostres relacions pot esdevenir un reflex sempre més bell i joiós de la relació entre Jesús i el Pare.

Traducció: Paloma Llorente -Catalunya Religió